По конфіскаті — другий наклад.

Ч. 25 (10408). Львів, середа 4. лютого 1925 Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОПУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10. ІІ. пов.

Конто почт. щад. 143.322.

Адреса для телеграм: „Діло" Львів.

Нач. Редактор приймає від 10—11 год. передпол. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл.

ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к. Румунії 130 лей, Болгарії 7·50 зл. Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 СОТ.

Видає ВИДАВНИЧА СПІЛКА „ДІЛО" Начальний редактор д-р ДМИТРО ЛЕВИЦЬКИЙ

Право нації.

Змагання Австрії до злуки з Німеччиною.

Заввиж одна з пречисленних тріщин карикатуральної будівлі версайського договору грозить руїною цілого будинку. Державні діячі австрійської республики приходять до щораз яснійшого переконання, що їхня вірність суворим клявзулям версайського договору є тотожньою з політикою повільного, але неминучого, самогубства і тому щораз смілийше вступають на заборонений шлях, на якому єдино можуть найти рятунок. Це шлях, який веде до обєднання семи мікроскопійних „союзних країв" (разом з „незалежним" містом Віднем) австрійської республики з матірньою німецькою державою.

Коли Вільгельм II і Карло I опинилися вигнанцями на чужині, втративши свої корони у хуртовині світової війни, тоді, так мовити, автоматично повинна була послідувати злука одного німецького народу в одну національно-державну одиницю. Адже відпала головна причина, яка досіль штучно розєднювала німецький нарід: династичні інтереси Гогенцолернів і Габсбургів, які казали створити дві окремі „державні раці" й утримувати міліонові армії для береження великодержавницького престіжу та трівкости престолів. Але миротворці з 1919 року були занадто захоплені гаслами про права народів, щоби звертати увагу на перше й найосновніше право: єдности нації. Загіпнотизовані страхом перед німецьким реванжом побідники в найбільшої світової війни так довго робили вівісекції над живими народніми тілами, аж поки не викроїли з них повоєнну карту Европи. Одним із таких мертворожденних плодів була шумно названа „Австрійсько-німецька Република", яку сатиричні журнали представляють графічно як рахітичну дитину на тоненьких кривих ніжках з величезною водяною головою: це згадані краї австрійського Союзу і Відень, той самий Відень, який припав новій републиці у спадщині разом з бюрократичним апаратом й усіма інституціями б. столиці великої австро-угорської монархії. Річ ясна, що маленька країна з високорозвиненим промислом, але без — хліба, зі сотнями тисяч урядовців і з кайданами митних тариф — від першого дня свого істнування почала переживати „крізу". А що психіка племен одного пошматованого народу є подібною до психіки членів одної родини: пригадувати собі в біді своїх рідних і стукати до них за поміччю, так і в нещасній Австрії разом зі зростом економічної крізи зростав т. зв. обєднуючий рух („Anschlussbewegung").

Оцей то рух був головним товчком, що з одного боку спонукав Францію відмовитися від тихого підсилювання сепаратистичних тенденцій Баварії (спільність католицького віроісповідання австр. країв і Баварії штовхала ці краї в першу чергу у взаємні обійми), з другого боку примусив Лігу Націй поважно заняться за санацію австр. економічних відносин. Австрії признано позичку, її віддано під контролю спеціяльної комісії, а генер. комісар д-р Цімерман мав (і має) більший голос, ніж усі міністри на купу. Безпощадно зредуковано урядничий апарат, зліквідовано десятки зайвих установ та переведено цілу низку радикальних реформ, які дозволили сяк-так зрівноважити буджет і стабілізувати валюту. Але поверхова санація фінансів драконськими засобами не врятурала держави від загально-господарської катастрофи: зріст дорожнечі йде в Австрії паралельно зі зростом безробітних. Банкроцтва фінансових, промислових і торговельних підприємств є там на денному порядку. Австрія в розпуці шукає рятунку — і її очі звертаються знову до німецької посестри.

На днях виїхали до Берліна два визначні австр. політики, д-р Франк і д-р Дінгофер (перший із них — віцеканцлер, оба члени всенімецької націон. партії) переговорювати в справі злуки, — річ ясна: спершу лише у скромній формі господарської угоди (скасування мит і паспортів, єдність валюти, одна залізн. тарифа і т. п.) Але й отой проект митної й монетарної унії викликав цілу бурю у заграничній пресі, передусім у французькій і чеській. Австр. канцлер відпекався від усякої причасности в отій подорожі до Берліна, а згадані делегати назвали свою місію „приватною розмовою". Нім. канцлер д-р Лютер поспішився як стій „спростувати поголоски" про намір якоїнебудь політичної злуки обох держав, запевняючи ще раз весь світ про свою вірність мировим трактатам. А проте д-р Лютер при цій нагоді чимало сказав про „свідомість племінної спільноти" (Bewusstsein der Stammesgemeinschaft) і про потребу плекання цієї свідомости.

Але ці спростування й заяви не всилі скрити факту розпучливих змагань поділеної нації до обєднання. І хоча париський „Temps" кидає громи на бунтівників проти волі сильнійших і радить Австрії шукати прибіжища у якійсь новій монструальній міждержавній комбінації в роді „наддунайської конфедерації", і хоча орган Бенеша, празька „Прагер Прессе", заявляє аподиктично, що „злука Австрії з Німеччиною є міжнародньою неможливістю", — то всеж таки ця злука швидше чи пізнійше мусить прийти.

Бо право нації є сильнійше понад найсильнійші перепони. І. К-и.

Цар-Голод.

IV.

Напередодні голодової катастрофи, якої розміру ми поки-що не можемо або в пасивній байдужности й не хочемо собі уявити, мусимо зібрати всі розпорядні сили, щоби шукати виходу з вельми важкого положення. Можливо, що наші найщирійші, найревнійші й найзапопадливійші заходи для усунення наслідків голодової лявіни дадуть слабкі, а може й зовсім зникаючі, непомітні наслідки. Можливо, що дійсність є ще страшнійша, як наша притуплена уява може собі представити; можливо, що наші заходи не найдуть належного відгомону або стрінуть непереборні перепони; можливо... — все можливо, та ніщо не звільнює нас від імперативного обовязку, від непереможнього наказу хвилі шукати виходу навіть — з безвихідного положення. Нашою девізою в цих просто надлюдських змаганнях для відвернення загальної катастрофи мусить бути: „Contra spem spero!" Мусимо проти сподівань сподіватися, проти надії надіятися, проти віри вірити, бо инакше прийшлось би нам зі заложеними руками або ждати надприродного чуда, або живцем кластися в домовину. А між є живим народом, що про живе думає, що хоче жити, розвиватися й розквітати.

Деж нам шукати порятунку, коли знаємо ничтожність наших власних сил в порівнанні з грізною великою катастрофи

Найбільше природним з нашого боку було би звернутися за допомогою до наших наддніпрянських братів. Як ми в р. 1922, в часі страшної голодової лявіни на Вел. Україні відкрили своє серце на бездольність, муки і страждання наших братів; як ми тоді знищені війною й карними експедиціями стягалися з останнього, щоби зменшити розмір катастрофи; як ми тоді маніфестували не лише свою гуманність, але й національну єдність, — так тепер ми малиб повне право до взаємности. Нехай би Наддніпрянщина тепер прийшла з допомогою Наддністрянщині. Та виявляється, що Вел. Україна, а особливо її степова полоса (Таврія й Херсонщина) та Донецький басейн теж навіщені голодом. Отже Вел. Україна мусить думати сама про себе. Значить, допомога з боку Наддніпрянщини є майже безвиглядна. Теж саме можна сказати про наших американських земляків, які при добрій волі моглиб здобутися на грошеву допомогу, як би вони думали більшими всенародньо-реальними категоріями або постаралися дещо злагіднити своє специфічне „реальне" розуміння всенародніх потреб. На жаль, американські Українці виносять надзвичайно багато резолюцій, на зазиви й відозви Старого Краю, відповідають низкою покликів до єдности, топчуться біля єдиноправности чи повноправности всіляких трансцидентальних представників, але на вимоги життя нації в сфері освітній, культурній, економічній є майже глухі.

А все таки нам не слід зражуватися цими непригожими обставинами, але стукати до їх серця і розуму, представити їм розмір нещастя і безспірними даними про страшну лявіну з одного боку добитися хоч сякої-такої допомоги, а з другого вирвати їх з політичного сомнабулізму, з шаблъону громадянської кабалістики.

Практичне переведення акції

уявляю собі в той спосіб, що **негайно** наші центральні політичні, економічні й освітньо-культурні організації створять окремий комітет допомоги

або знову покличуть до життя, воскресять чи зреорганізують старий комітет „Голодній Україні" з р. 1922. Цей комітет візьме всю акцію допомоги в свої руки. Він негайно видасть відозву до краю, може все таки знайдуться деякі громадяне, що будуть в спромозі жертвувати для своїх голодних братів, другу відозву до американських земляків,

Не виключене, що наш крик життя найде деякий відгомін в світі. Створений комітет був би покликаний також до відповідної акції перед урядом. Свої постанови й акцію допомоги переводив би він через відповідні громадські установи, як „Сільський Господар", „Центросоюз" і инші, які в даній хвилі виявилиб себе пригожими до того.

Одночасно з нинішним днем наша редакція відкриває постійну рубрику „Голод" і просить громадських діячів

щоби можливо скоро і докладно в дописах відповідними даними зілюстрували розмір голо-

Red. czas. „Dilo" we Lwowie. Pr. 66|25 W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny, jako Trybunał prasowy we Lwowie orzekł na wniosek Prokuratury Państwowej, że treść czasopisma „Dilo" Nr. 20 (10403) z dnia 29. I. 1925 r. 1) Tytuł drugiego artykułu na stronie 1, w tymże artykule ustęp po słowach: Iz takoi nauky... do końca artykułu, 2) Nowynky notatka: Defrawdacia w polskim konsulati w Nowim Jorku, zdanie po słowach polskych konsuliw... do końca notatki 3) Z sudowoi salt ustęp między słowami misiaci tiurmy... a: Try wymai zawiera znamiona ad 1) i 3) występku z § 300 u. k. ad 2) zbrodni z § 65 a) ust. kar. uznał dokonaną w dniu 28. stycznia 1925 konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydał nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1863 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 r. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. p. Lwów dnia 27. stycznia 1925 r.

(Підпис нечиткий)

Касування останніх виборів рад на Україні

Переведені під кінець минулого року вибори до рад скасовано по деяких губерніях цілковито а по деяких частинно. Які причини зложилися на цю касацію виборів, про це знаходимо деякі цікаві інформації у звіті з наради Київської Губерніяльної Виборчої Комісії, поміщеним в „Більшовику" з 16. січня.

Відкриваючи нараду, голова Комісії Свистун зазначив, що окружні та районні ком'сії „не досить серіозно проводили в життя провідні вказівки Губвикоркому в справі позбавлювання виборчого права, в цілій низці випадків були непогодження та сепаратні необгрунтовані постанови".

Пересічно по губернії брало участь у виборах 30 відсотків виборців, по окремих районах відсоток виборців хитався від 14 до 65. Один з учасників наради, Рябоконь, цей абсентеїзм виборців пояснив частими змінами голов сільських рад і їх заступників (виборних!). Селяне кажуть: „Навіщо я піду на вибори, коли все одно голову сільської ради незабаром поміннять".

Инші учасники наради пояснювали хиби виборчої кампанії, з яких найважнійшою є абсентеїзм виборців, непідготованістю місцевих організацій до виборів, недостачею відповідних помешкань, кепською погодою і т. п.

Редактор „Більшовика", Щупак добачав основну хибу виборчої кампанії в тім, що „наш останній курс на село, наше гасло „обличчям до села" якраз припали на час виборів і наші партійні організації не мали просто часу пристосуватися до нових умов".

Які це „нові умови", видно з дальших слів Шупака. — „Треба розвинути самодіяльність мас, треба зацікавити їх перевиборами, треба щоб селянство знало, що на виборах воно буде не тільки голосувати, але й дійсно вибірати, опротестовувати, відкидати кандидатури..."

Отже раніш маса тільки голосувала, а не вибирала, не сміла протестувати і кандидатур відкидати. Не можна не похвалити Щупака за таке мужнє признання... Тільки як це погодити зі словами того самого Щупака, який на другий день по нараді писав у „Більшовику" таке: „Наша влада найдемократичнійша у світі, бо її вибірають робітники і селяне!..."

Нарада визнала потрібним перевести перевибори сільських рад у тих селах, де у виборах взяло участь менше 25 відсотків виборців. Районні зїзди скликують там, де переберуть більше 40 відсотків усіх сільських рад даного району. Перевибори мають відбутися в часі між 15 лютого до 10 березня. Виборчі комісії мають бути доповнені представниками селянства. Вибори мають відбутися по картковій системі.

Для переведення перевиборів мають бути мобілізовані партійні сили в губерніяльнім і окружних центрах. Передвиборчих зібрань не буде, не буде й рефератів про міжнароднє положення, від яких, по свідоцтву учасників наради, люде втікали, а „коли справа доходила до виборів, доводилося з ліхтарем у руках підраховувати голоси".

Головною причиною передвиборів рад як на Україні, так і в цілім Союзі є те, що місцеві комуністично-комсомольсько-незаможницькі кліки, не підчиняючись новим вказівкам згори, допускались по старій звичці ріжних зловживань, крутійств та ошук, аби тільки лишитися при владі, накидаючи себе населенню на „вибранців". Але населення чим далі, тим більше від цих „вибранців" відвертається. Чи вдасться його прихилити новими виборами, покаже недалека будучність.

X.

дової катастрофи в поодиноких околицях.

Не маємо ані одної хвилини до втрати. Негайно слід братися до роботи, бо поспіх є половиною успіху. Вдармо у великий дзвін тривоги, розведім якнайширшу акцію і поки час старaймося відвернути від себе страшне нещастя і неминуче здесяткування українського населення в межах Польщі.

Ф. Ф.

Міста і містечка Київщини.

Після даних міського перепису 1924 р. на Київщині є 125 поселень міського типу, себто міст і містечок, які в загальній кількости поселень на Київщині (4552) становлять 2·7 проц. Загальна кількість населення в містах і містечках виносить 1,152.000, щодо загалу населення Київщини (4,395.060) становить 26·2 проц.

Найбільшим міським центром Київщини є Київ — 401.000 мешканців, що має 34·8 проц. всієї міської людности губернії. За Києвом іде Бердичів — 43.500 мешканців, Умань — 41.000, Біла Церква — 38.000, Черкаси 31,000, Сміла — 21.000, Звенигородка — 15.500, Богуслав, Городище, Шпола — по 12.000 і т. д.

Проти передвоєнних часів населення в містах дуже зменшилося. Наприклад, у Київі на 1. січня 1913 р. було 594.403 мешканців, без війська, отже зменшення виносить около 200.000. В Бердичеві населення зменшилось на 33.500, у Білій Церкві на 16.000, в Черкасах на 10.000, в Умані на 15.000. З більших містечок населення збільшилося в Смілій на 6.000 (в округлих цифрах).

По соціяльному складу населення міст Київщини представляється так: робітників — 90.000, прислуги — 12.900, службовців — 63,000, осіб вільних професій — 9.000, самостійних господарів — 128.000, осіб инших професій — 40.000, членів родин — 103.000.

З 128.000 самостійних господарів — на сільському господарстві працюють 76.000, решта займається промислом і торговлею.

З 90.000 фабричних робітників було — 15.872 дрібно-ремісничих — 15.288, залізничих — 9783, в державних установах — 2.753, сільсько-господарських — 1.937, торговельних — 562, гірників — 61, чорноробочих, поденних і инших професій робітників, поза перечисленими, було 29.758.

По національному складу населення міст містечок Київщини дуже ріжноманітне. Нараховується тут до 70 національностей, але крім Українців, Жидів і Москалів всі ті численні національности є порошинками серед тих трьох національностей. Українці становлять 51·3 проц. загалу міського населення, Жиди — 27·8 проц., Москалі — 16·7 проц. Отже на инші національности лишається 4·2 проц., серед них найбільшу групу становлять Поляки.

З цих даних виходить, що українізація міст не є безнадійною справою. Український елемент в містах вже тепер має абсолютну більшість населення. В міру відновлення промислового і торговельного життя в містах, за чим послідує збільшення населення, процент українського елементу також буде зростати, бо збільшення міського населення відбуватиметься головно коштом доокружного українського сільського населення.

Памятаймо: Рідна Школа — це народня фортеця, це певний захист у добі лихоліття!!

Сун-Ят-Сен.

Смерть першого президента китайської республики.

Вістка про смерть основателя китайської республики потверджується. Він помер дня 24. січня у Пекіні, куди приїхав на загально-китайську національну конференцію, не послухавши заборон лікарів, які здавали собі справу з небезпеки його затяжної недуги: рака у шлунку.

Сун-Ят-Сен це така маркантна постать, що поцікавитись нею цікаво навіть тим, які не тільки не визнаються у закрутинах східно-азійської політики, але й не мають — бажання познайомитися з німи. Сун-Ят-Сен вже 30 літ тому виступав як китайський революціонер, розпочавши на широку мірку боротьбу проти монархічного устрою своєї батьківщини й феодальних суспільних куріозів, питомих для цієї великанської азійської держави. Передусім він розвинув надзвичайно метку агітацію за своїми свободолюбними ідеями в Европі, відкіля добував засоби для ведення підпольної кампанії проти манджурської династії, проти мандаринів і т. д.

Кермований ним і його приятелем Юан-Шікаєм революційний рух завершився вибухом грандіозної революції, яка поклала край монархії в Китаю. Сун-Ят-Сен був тим, котрий арештував останнього китайського монарха. Сун-Ят-Сен став національним героєм і його вибрали першим президентом китайської республики. Але швидко він добровільно уступив, передавши президентську гідність Юан-Шікаєві. Казали тоді, що за ту резигнацію він отримав від нового президента міліон долярів готівкою — надзвичайно характеристичний причинок до історії азійських держав...

Ледве в 2 роки пізнійше Сун-Ят-Сен стає на чолі сепаратистичного руху південного Китаю. В 1917 році дійсно повстає автономічна південно-китайська республика зі столицею в Кантоні, а Сун-Ят-Сен є першим її президентом. Колиж гасла комуністичної революції докотилися аж на далекий Схід, Сун-Ят-Сен захопився ними й розпочав боротьбу з багатирями

І. Х. Овгинський.

З української медичної літератури.

(„Український Медичний Вістник" ч. 3—4. Прага. Грудень 1924. — Видає: „Спілка українських лікарів в Ч. С. Р." Редагує: Проф. Б. Матюшенко. Стор. 220.)

Товариство українських лікарів у Празі, яке видає Медичний Вістник, присвятило подвійне число свого журналу великому українському ученому проф. д-р **Івану Горбачевському** з нагоди 70-их роковин його народження. Ювилейне свято (про яке рефеповано на сторінках „Діла"*) відбулося дня 15. травня 1924 в хемічнім інституті Карлового університету. Вже тоді рішено видати ювилейний збірник медичних праць та запрохати до співучасти не тільки українських лікарів, що займаються науковою працею, але також і чеських лікарів, здебільша учеників та співробітників проф. Горбачевського. Не один з тих, хто зачав свою наукову працю в хемічнім інституті проф. Горбачевського, зайняв опісля видне становище на одній з трьох чеських медичних факультетів.

Збірник починається присвятою та гарним портретом Ювилята. Опісля слідує стаття „Семидесятиліття проф. Горбачевського" проф. **Формaнека**, довголітнього асистента та близшого співробітника Ювилята, тепер директора хемічного інституту на медичнім факультеті в Празі*). Далі слідують статті трьох чеських професорів учеників проф. Горб. Директор біольогічного інституту Карлового унів. проф. **Ружічка**, дав довшу статтю про „Гістерезу протоплязми та її ролю в загальній біольогії". Автор дав огляд своїх численних праць по питанню гістерези, себто фізикально-хемічних перемін протоплязми, які обусловлюють старіння органічної матерії. Оригінальні досліди та погляди автора викликали заінтересування в науковім світі, також за кордоном. Проф. **Кабргель**, директор гигієнічного інституту Карлового унів. пише про „деякі небезпеки для народнього відживлення (зі спогадів про проф. Горбачевського)". Кабргель згадує про свою працю в інституті проф. Горбачевського та підчеркує, що там він придбав докладне знання хемічних метод, потрібних йому як гігієністові; не треба було йому їхати в тій цілі за кордон, бо він міг з відомостями, придбаними у Горбачевського, сміло переймати ведення гігієнічного інституту. Особливо свої успіхи в царині гігієнічної контролі продуктів вживлення приписує проф. Кабргель вишколенню у проф. Горбачевського. Автор наводить декілька конкретних прикладів зі своєї практики, де йому пощастило досягнути заборони шкідливих для здоровля способів виробу та препарації вижививних продуктів. — Стаття проф. **Ганзіка**, директора інституту медичної хемії Унів. ім. Масарика в Брні про злуку гідроксігемін закінчує ряд праць чеських учеників проф. Горбачевського.

Київські лікарі заступлені численними працями. На першім місці йдуть статті з клініки недуг горла, носа і вуха Київського Медичного Інституту. Стаття, директора клініки проф. **Пучківського** про лікування туберкульози горла на підставі довголітньої власної практики. — Далі статті його співробітників: про первісну туберкульозу язика (д-р **Богоявленський**); про пошесну (заразну) недугу горішних віддихових шляхів, звану ріносклеромою (д-р **Миньківський**); про переріст носових скопок (д-р **Миньківський**); про накістень (exostosis) вовнішнього слухового проходу (д-р **Михайловський**); про фіброзні поліпи носопродику (д-р **Мартинюк**); про власну методу оперативного лікування озени (смордний нежит носа), дуже впертої та прикрої хороби носа (д-р **Шварцберг**).

Після праць з клініки проф. Пучківського слідує багата змістом стаття проф. **Маньківського** (Київ) про недугу епідемічного запалення мізку (т. зв. епідемічна сплячка) на підставі даних епідемії 1922—24 р. на Київщині. Маньківський бачив 220 випадків цієї нової та мало дослідженої недуги та ділиться своїм багатим досвідом, покликуючися також на доволі вже обширну літературу цієї хороби.

Крім названих прислали статті ще з Київа: Доц. **Радзімовська** з лябораторії фізіольогічної хемії Медичного Інституту в Київі про власний новий спосіб визначення концентрації йонтів водня в окремих кольоніях бактерій. Доц. **Крупський** з акушерсько-гінекольогічної клініки Медичного Інституту в Київі (дир. проф Писемський) про акушерські щипці Kielland'a. Д-р **Сисак** з київського бактеріольогічного інституту подає огляд новійших дослідів над малярією. З огляду на значне поширення малярії на Україні, це питання дуже важливе; автор статті був на студіях у тропічнім інституті в Гамбурзі, де найкраще можна ознайомитися з проблемами поширення та поборювання малярії. Д-р **Іщенко** з Клінічного Військового Шпиталю в Київі обговорює безтампонне лікування ран.

Зі Львова наспіли до цього числа дві статті: д-ра С. Балея та д-ра О. Барвінського. „Замітка про вплив гіпнози на сни" д-ра **Балея** є зразком оригінальної та влучної аналізи випадку сомнамбулізму та жахливих снів і заразом причинком до їх лікування. Стаття д-ра **Барвінського** „Причинок до історії рентгенольогії" — згадує заслуги пок. проф. **Пулюя** саме в цій царині фізики, з якої розвинулася рентгенольогія. Дотичні праці проф. Пулюя є мало знані серед нашої суспільности і треба висловити побажання, щоби наші лікарі-рентгенольоги або наші фізики присвятили увагу точному обробленню праць та заслуг Пулюя на цім полі — не тільки в українській, але також в якійнебудь західно-европ мові

*) Ця стаття була поміщена в 18. і 19. чч. „Діла".

своєї країни. Цей конфлікт закінчився кріавою розправою! Сун-Ят-Сен відніс побіду, але це була піррова побіда, бо сам він мусів тікати до Японії.

В останній громадянській революції Сун-Ят-Сен взяв знову активну участь, стаючи по боці деценгралістів і автономістів, користуючися у боротьбі проти центрального пекінського уряду всесторонньою допомогою московської радянської влади.

Величезна популярність його імени чимало причинилася до побіди табору, до якого він присднався. У Пекіні стрічали його знову як національного героя, відслонюючого принціп „Китай для Китайців“. Його смерть покрила весь величанський край жалобою. Разом з ним зійшла у могилу небуденна індивідуальність, яка сдиала у собі жорстокість, хитрість і впертість Азіята з високою освітою, яку він придбав в европейських університетах. Сун-Ят-Сен помер, маючи 60 літ.

По широкому світі.

У Сінґапурі кинула молода Китайка бомбу в британського верховного комісаря. Комісар і один його урядник важко ранені.

Баварія заключила конкордат із Римом ще перед роком. Щойно тепер обі сторони його ратифікували.

У Туреччині назначено віцеміністром народньої освіти Поляка проф. Ростафінського.

Анґлійська робітнича партія має на найблизчому зїзді поставити під розвагу зїзду дві пропозиції, в яких катеґорично висказеться проти всякого співробітництва з большевиками, а зокрема проти піддержки комуністичних послів у англійському парляменті та проти приймання комуністів до робітничої партії.

В японському парляменті домагався посол Матсомуто негайного заключення оборонного союзу Японії зі СРСР. і з Китаєм. Такий потрійний союз необхідний для Японії з огляду на грізну англьо-саксонську небезпеку. Англьо-саксонським впливам у світі слід протиставити конче впливи взаємного потрійного Союзу.

Финляндська Ліґа мира виставила кандидатуру Мек Доцельда на сьогорічну мирову нагороду Нобля.

У Парижі сензацією дня крадіж документів репараційної комісії. Документи пропадали вже від двох місяців з архіву. Остаточно виявилося, що їх викрадав і продавав один з урядників архіву Мішо. Крадені документи продавав Американцям.

З партійного життя.

Зїзд радикальної партії.

Перша з партій, яка поспішилася відбути свій щорічний партійний зїзд, є радикальна. Скликано зїзд до Станиславова, де й відбувся він дня 1. лютого ц. р. без перепон з боку поліції. В умовинах галицького життя і поліційних переслідувань українського політичного руху цікавим явищем починає бути переношення партійних зїздів зі Львова на провінцію, щоби виминути опіки політичної поліції (дефензиви). Довідуємося, що й инші партії плянують відбуття своїх зїздів в поодиноких осередках.

На зїзд радикальної партії прибуло понад 70 делеґатів, які репрезентували біля 260 партійних кружків. З прибувших було до 20 інтеліґентів (головним чином зі Львова й Тернополя), а понад 50 селянських делеґатів. На зїзді явилися посли Козицький і Назарук (представники „Селянського Союзу“), репрезентанти Волині та два делеґати празької радикально-есерівської групи.

Наради зїзду відбувалися під проводом д-ра Івана Макуха, Шекерика-Доникова і д-ра Олійника (з Тернополя). Зїзд прийняв резолюції, в яких висловив невідкличність обєднання в одну партію всіх українських народницько-соціялістичних угрупувань в межах Польщі: галицьких радикалів, волинських есерів і холмсько-волинського „Селянського Союзу“, підкреслив соціялістичний характер радикальної партії та проголосив єдинофронтовість з українськими соціялістичними угрупуваннями. В справі земельній проголошено конечність переходу всієї землі в селянські руки без викупу. Поруч инших резолюцій візвано членів партії до допильнування тзв. шкільного „плєбісциту“ та проголошено безоглядну війну єпископатові (як греко-католицькому, так і православному) за їхні тенденції і рабську залежність від позанаціональних чинників (від Риму або Варшави). Взагалі останній радикальний зїзд виявив значне полівіння тієї партії в дусі марксистськім. Як це проявиться на практиці, принесе найблизча будуччина.

Головою партії знову вибрано д-ра Льва Бачинського зі Станиславова, заст. голови д-ра Ів. Макуха з Товмача і М. Вахнюка, селянина зі Святинщини, а секретарем Осипа Навроцького зі Львова.

Орган У.С.П.

В дні 1. п. м. появився заповіджений нами орган УСП. „Робітник“. Як ми здогадувалися, „Робітник“ в останній хвилі змінив пояснюючу титулятуру і назвав себе органом „української соціялістичної думки“. Перше число нового соціялістичного органу мало цікаве. Своє завдання бачить „Робітник“ у визволенні пролєтарських мас шляхом клясової боротьби й організації. Очевидно, новий орган стоятиме на становищі наукового соціялізму і на тій плятформі боротиметься за визволення праці з під ярма капіталу. Нашим заміткам про підготовчу працю до заснування УСП. і її метаморфоз уже в підготовній стадії присвячується теж дещо уваги, називаючи їх „сплетнями“, але в дуже мінорнім і нерішучім тоні. Та якраз всі події зі зміною підтитулятури показують, що наші замітки не були „сплетнями“, тільки сущою правдою.

„Робітника“ повитав львівський орган пепесівців, бажаючи йому успіхів в праці і започаткованій боротьбі.

З Черновець прислав до цього числа д-р Е. Бурачинський статтю „Уваги про шкільну гіґієну“, а д-р Лукасевич з Варшави, огляд про нові здобутки в науці про дитячі хороби.

З праць надісланих від українських лікарів в ЧСР. приємно вражають дві праці лікарів, які практикують в осередках української еміґрації в ЧСР. та находять при тому час на літературно-наукову працю. Д-р Модест Левицький, знаний як письменник та автор дуже гарної популярної книжки про пошесні недуги надіслав з Подебрад статтю про власні досвіди в справі лікування туберкульози фосфацидом Романовського. — Д-р Равич, шеф-лікар в таборі в Йозефові подає опис двох цікавих випадків з практики підчас побуту автора в Галичині; оба випадки були влучно розпізнані серед примітивних відносин провінціональної практики.

З лікарів, які перебувають у Празі помістили статті: проф. Матюшенко про евгенічну стерілізацію, д-р Воєвідка (тепер у Станиславові) про ґінекольоґічні кровотечі та їх лікування, доц. Чанчік та д-р Мазепа про вирощування туберкульозних бацилів на вижинних підложах.

Збірник закінчує стаття Пучківського про Кавуника-Велланського, професора Мед. Академії в Петрограді в першій половині XIX. століття, Українця з Чернигівщини. Далі йдуть бібліоґрафія та хроніка українського медичного життя, звіт про лікарський зїзд у Львові і т. д.

Кінчаючи цей реферат про ювилейне число „Медичного Вістника“ хочу підчеркнути два моменти: перш усього факт, що українські лікарі спільним зусиллям вшанували видання наукового збірника сеніора української медицини та визначного европейського ученого Українця.

Другий момент — це оцінка збірника зі становища чисто фахового, лікарського. Коли взяти під увагу більше неприхильні відносини, в яких українські лікарі працюють нині в час загально-національного лихоліття, то треба обєктивно ствердити, що рівень практично-лікарської та літературно-наукової праці українських лікарів стоїть релятивно високо. — Хто стежить за лікарською літературою західно та середно- европейських народів, мусить признати, що дарма, що українські лікарі не мають для своєї праці кількох нормально функціонуючих мед. факультетів, як инші народи, проте не лишаються позаду.

У статтях збірника находимо оріґінальні спостереження та погляди, власні концепції проблєм, власні методи та ознайомлення авторів з модерною літературою всіх царин медичної науки. — Думаю, що ці факти варто особливо підкреслити з огляду на дивні погляди про розвій української науки, публіковані в нашій пресі з нагоди дебати над університетською справою — погляди, які так спішно і радо були передруковані ворожою нам пресою.

ВІДГУКИ ДНЯ.

Мої подорожі.

Мене час від часу нападає циганська меланхолія і я тоді мушу пускатися в мандрівку, хочби всі редакції виповіли мені місце. Очевидно не мандрую за далеко, бо мої фінанси й мої особисті документи, від часів окупації, не зовсім у порядку.

Бувало за Австрії (ех, минулося!) я їздив без грошей і без документів. Кондуктора можна було сяк так залагодити, а про документи питали хіба як хтось когось на дорозі зарізав, чи ограбив.

Але тепер, у часи мальверзацій, диверзій і перверзій, питають часто хто ти є, як... почують, що балакаєш по українськи.

Тому, хоч як мені й жалко, не поїхав я до Коломиї на „Перший Карнаваловий Вечір“, на який мав я честь бути запрошеним з родиною, звичайним строєм і з дописокою (присягну що жіноча рука!): „Галактіончику прийдь! Варт подивитися на таку забаву...“

Даруй, Вп. Комітете і Ти, Шановна, Незнана Прихильничко — не можу.

Не тому не можу, що вже за старий, або нецікавий до товариських забав, але тому що... „Діло“ не висилає на свій кошт кореспондентів на провінціональні балі. Бували випадки, що я їздив на ризико забавового комітету, але після Борислава, я не дістав ні одної пропозиції. Видно не оправдую покладених на мене надій — у кожнім напрямі.

Зданий на свою „пенсію“, можу собі позволити на подорожі: до Брюховичлітом (оглядання природи в дзйвку), до Винник осінню (печення бараболь гуртом і збирання ріща в дзйвку), до Янчина (лови на чотироногі сарни).

Це мене мало що коштує (здоровля — байка!), а вдовілля таке саме як у Коломиї, чи в Тернополі, з додатком свіжого повітря і прекрасних видів.

Ось нині вернув я з ловецької виправи в Перемишлянські нетри. Кілько стріляв і як стріляв, це не належить до теми. На кождий спосіб менше заяців, як дуринців і менше стрільбою як очима, але факт, що навіз до Львова дичини, охоти до життя і безжурности.

Дичина — придасться до паштетів на Масковий баль Богеми і Театр. Кооператива (11. лютого 1925!)

Охоту до життя заховаю на літні і осінні подорожі.

Безжурністю — залатаю діри в своїм місячнім буджеті.

Галактіон Чіпка.

ОСТАННІ ВІСТИ.

Український університет.

„Сл. П.“ звідомляє з Варшави: В політ. колах звернула увагу конференція між мін. Тугутом, Левенгерцом і Цолем. Конференція торкалась українського університету.

Грецько-турецький конфлікт.

„Матен“ звідомляє, що грецький шарже д' афер в Анґорі вручив турецькому мін. загр. справ ноту, яка стверджує, що видалення екуменічного патріярха з Царгороду насилує духа льозанського договору, грецько-турецької конвенції з 1923. і зобовязань, прийнятих Туреччиною 1924. супроти Союза Народів. Пропонує віддати конфлікт під арбітраж міжнар. трибуналу в Гаазі. Колиб Туреччина відкинула її предложення, Греція звернеться до С. Народів за інтервенцією. Льондонські часописи звідомляють, що в грецько-турецькім конфлікті не виключена є інтервенція. Англійський уряд хоче покищо підіждати і здержатися від рішучих кроків. Є вістки, що грецький уряд відкликав свого посла при турецькім уряді. Зачувати, що Франція приготовляє з Анґлією спільну ноту до Анґори. В Атенах видано військовий розпорядок, яким річник 1923 задержано під зброєю, а 1925. р. покликано.

Зірвання дипл. взаємин між Францією й Ватиканом.

Французька палата на домагання Еріо, котрий поставив заяву довіря, відкинула 314 гол. проти 250 внесення до комісії уступу про кредити на амбасаду при Ватикані. Ухвала ця рівняється внесенню амбасади.

Канц. Лютер про злуку Австрії з Німеччиною.

Канц. Лютер у інтервю з берл. кореспондентом „Н. фр. Пр.“ підкреслив племінну єдність Австрії з Німеччиною. Тепер цій єдності на перешкоді мир. договори. Але вона може виявитися в инших ділянках, як економічній, карній. Приписи, що є на перешкоді комунікації й екон. розвиткові Австрії й Німеччини, усунеться.

Новий литовський уряд.

Дотеперішній литовський мін. фінансів Петруліс утворив новий уряд. През. ради мін., а рівночасно мін. фінансів, промислу й торгівлі Петруліс, загр. сп. Чарнецкіс, внутр. сп. Анджуліс, справедл. Туменас, дотеперішній прем., просвіта Йоканітас, ред. „Лієтуви“.

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** Попереднє (24) число нашого часопису сконфіскувала польська прокуратура за три уступи статті „Цар Голод“ за два уступи в рубриці „Новий рік“.

— **„Асекураційні“ методи.** За поясненям парохіянам закона про асекураційний примус, виточила прокуратура при окружнім карнім суді в Золочеві слідство з 302 р. пар. к. з. проти о. Івана Насурського, пароха Барилова в Радехівщині.

— **Страйк у друкарні Ставропиґії.** В понеділок 2. лютого вибухнув у друкарні Ставропиґії під управою О. Яськова страйк складачів і машиністів. Крім кількох нотованих уже страйколомів, до страйку станули майже всі робітники. Страйкуючі жадають признання обовязуючого всюди у Львові друкарського цінника.

— **Самовбийство в суді.** Дня 29. п. м. в окружнім суді в Чорткові на карній розправі перед апеляційним трибуналом застрілився приватний урядник дібр Лянцкоронського Кнежатко негайно по відчитанні йому карного вироку, яким змінено присуд І. інстанції та за обозу начальника стації засуджено обвинуваченого на кару стислої вязниці через 1 місяць. Ця подія потрясла всіма присутніми на розправі, та мабуть не зворушила зовсім предсідника окружного суду п. Стравінського, який зі своїм приходом на це становище зазів курс суворих драконських кар. Головно українські селяне і Жиди діізнали на своїй шкірі суворість п. прокуратора, а тепер предсідника суду, який вимагав

з своїм становищем. Може бодай ця смерть молодого переніженого чоловіка переконає п. Стрвінського, що не все висока кара осягає свій успіх.

— **Ще один монополь.** З днем 1 ц. м. ввійшов у життя розпорядок президента польської держави про заведення одностайного монополю продажі соли на цілому простор польської республики. Покищо ціни останутъ незмінені. Особи, які хотять дальше торгувати сілью, повинні до 1. марта повідомити про це дотичну скарбову владу.

— **Лікарський цінник.** Львівське воєвідство оголосило цінник, згідно з яким постійно ординуючі лікарі зобовязані приймати гонорар, оскільки не заключили з інтересованими спеціяльної умови. Цінник утворює три скалі гонорарів. Перша для лікарів, що мешкають поза містом Львовом, друга для лікарів, що мешкають у Львові, а третя для львівських лікарів-спеціялістів. І так ординація в помешканню лікаря, в ординаційних годинах, тривають до 20 мінут, для першої скалі виносить 6 золотих, для другої 8, для третьої 12 золотих. Слідуючі ординації для того самого недужого повинні коштувати 4, 6 і 8 золотих. За спеціяльну ординацію, поза ординаційними годинами дочисляєтся по 2, 3 і 4 золотих. Візита в мешканню недужого вдень коштуватиме 8, 12 і 16 золотих. В порі вечірній недужим 10, 15 і 20 золотих. В негайних випадках 12, 18 і 25 золотих. За час ординації понад 30 мінут, дочисляються 2, 3 і 4 золотих. Крім цього треба лікареві повернути кошта комунікації. В нічній порі ціни подвійні. За участь у консиліюм у день 10, 20 і 30 золотих, в ночі 20, 40 і 60 золотих. За всі їзди до недужих на провінції, дочисляються за втрату кожної пів години в день 6, 9 і 12 золотих, вночі 12, 18 і 24 золотих. Звörот коштів самозрозумілий.

— **За вбийство лісничого.** Минулої суботи закінчилася перед львівським трибуналом присяжних суддів розправа проти Иосифа Мудрика з Чиняви, обвинуваченого в убийстві місцевого лісничого. Присяжні судді потвердили 8 голосами питання в напрямі убийства, за що засуджено Мудрика на сім літ тяжкої тюрми.

— **Підвишшя цін тютюну.** Від 1. н. м. підвисшено ціни кращих сортів тютюну. І так ціну „Віру" підвисшено з 60 на 70 золотих, „Ксвіті" з 50 на 60 зол., а „Султанського" з 45 на 50 зол. за кільограм.

— **Реєстрація „кресових обивателі".** В кабінеті міністра Тугута відбулася на днях конференція, скликана з метою обговорення способів переведення запов'дженої реєстрації польських горожан на кресах". Реєстрація має устгляти... права до польського горожанства.

— **Недуга Аверченка.** Празькі часописи повідомляють, що відомий російський гуморист Аверченко тяжко занедужав. Недужого перевезено до одного з празьких шпиталів.

— **Залізнича катастрофа в Англії.** В наслідок воздушної труби вискочив зі шин в околиці Льондону поїзд, зложений з паровоза і двох возів. Поїзд скотився по високому на сорок стіп насипі вниз, при чому згинуло чотири особи а десять віднесло рани.

— **Уродини був. цісаря Вільгельма.** Паризькі часописи повідомляють про свято 66 уродин бувшого цісаря Вільгельма, які відбулися на днях з великою помпою в Дорні. Соленізант одержав понад три тисячі привітних телеграм. До дорнського замку зложено квіти цілими вагонами. З Німеччини приїхав брат ексцісаря князь Гайнріх та герцог з Бравншвігу з дружиною. Між гістьми ексцісаря явився між иншими мужеський хор з Утрехту, який хотів повитати цісаря вінком пісень, але з позволю соленізанта тільки... вибухнув плачем. Паризькі часописи підчеркують факт, що привязання до злетронізованого монарха не ослабло в Німеччині, а навіть змогутніло.

— **Атентат на Айнштайна.** Росіянка Євгенія Діксон, яка перед шести тижнями виконала атентат на Крассіна в Парижі, пробувала виконати атентат на професора Айнштайна. Атентат не вдався: Діксон арештовано.

— **Син фельдмаршала перед судом.** Перед віденським судом присяжних станув на днях 25-літній банковий урядник Рудольф Фідлер, син б-го. коменданта Львова, фельдмаршала Фідлера. Обвинувачений, програвши ціле майно своєї жінки на біржі, рішив скінчити самогубством, про що повідомив жінку. Коли жінка заявила охоту згинути з ним разом, Фідлер застрілив її, почім стрілив до себе. Щастя хотіло, що Фідлер тільки поранився; перевезений до шпиталю виздужав, почім станув перед судом, обвинувачений в убийстві.

— **Розводи у Варшаві.** Хадецький посол Бітнер, варшавський адвокат заявив на зібранню товариства „Одродзеня Народовего", що в 1924 р. переведено у Варшаві 28.000 розводів, дарма, що в католицькій церкві — розводи не істнують... На все є, одначе, спосіб і в католицькій церкві можна досягти такої поважної суми розводів.

— **Жіночі бандити.** В південній Італії появилася ватага бандитів у спідницях, яка грабить подорожних. На днях жіноча ватага напала на одного купця, та забравши в нього 11.000 лірів, втекла на конях в ліс.

— **Декларації з домаганням української мови навчання в школі.** Кожний родич української дитини мусить підписати окрему декларацію, коли хоче, щоби в школі була українська мова навчання. Такі декларації видало Українське Педагогічне Товариство у Львові, Ринок ч. 10. — Ціна за штуку 3 гр. — З огляду на невідкличний установлений законом речинець до дня 31. березня слід негайно замовляти і вносити декларації. 1—1

— **Перше прібне варення чаю** уладжує **Юлій Майнль** у біжучім місяці. З огляду на знані з першорядної якости мішанки чаю тої фірми, ніхто не повинен поминути нагоди їх пізнати. Спішіть отже всі у вівторок 3. лютого до Ринку ч. 18, у четвер 5. лютого на вул. Сикстуську ч. 33, у пятницю 6. лютого на вул. Академічну ч. 1а, а в суботу 7. лютого на вул. Городецьку ч. 51, де чекає Вас філіжанка знаменитого чаю. 1304(в) 2—?

— **Любка Колесса** прибула нині рано до Львова і замешкала в домі Вп. проф. Філаретів Колессів (вул. Голомба ч. 7). Перший свій концерт (4/2) починає точно о год. 7·30 веч., тому проситься Публику заняти раньше свої місця, бо підчас продукції двері до салі будуть зачинені. 1175 1—1

Дописи.

Чортків

Акцію в напрямі польщення ведуть польські учителі тої школи разом з польським священиком кс. Дембским і тепер взялись до дітвори і всякими способами стараються перетягнути на польський обряд шкільних дітей, яких матері були колись римо-кат. обряду, однак самі покинули цей обряд і своїх дітей похрестили в гр. кат. обряді. Учителі-Поляки і кс. Дембскі уживають притім навіть насильства і погроз. Такий факт мав місце 28. I. 1925 коли учителі тягнули силою ученицю 4. степеня науки Марію Микишей на науку польської релігії, причім зірвали її і пірвали хустку на голові, а коли дитина таки втікла і мати звернулася до кс. Дембского з заявою, що дитина є охрещена в греко кат. обряді і що вона сама є тогож самого обряду і дитини на науку польської релігії не буде посилати, кс. Дембскі викрикнувся до неї, щоби не бавилася в політику, бо він донесе до старости і вона заплатить велику кару.

— *К. Н. О.*

Всячина.

Кандидати на альбанський престол. У Льондоні живе аж двох кандидатів на альбанський престол. Один із них сер Уотсон-Гамільтон, а другий льорд Гедлей. Перший заявляє, що йому пропонувала престол група Альбанців в часі пятничного богослуження в мечеті минулого тижня. Він відказався, бо в Льондоні йому краще. Другий заявляє, що йому вже три рази пропонували корону, але він відмовився з таких причин: 1) для альбанського короля не передбачене ніяке удержання. На випадок приняття корони йому загрожує небезпека втрати життя кожної хвилини. Одначе не зважаючи на те, він був би заризикував, як би багаті Альбанці виплатили йому одноразово 100.000 фунтів стерлінгів і зобовязалися виплачувати річно по 10.000 фунтів. Вони такого зобовязання не дали, через що він і не згодився носити корону.

Страйк у королівській палаті в Льондоні. У Льондоні вибух страйк прислуги у всіх державних будинках. 28. січня прилучилися до страйку і 35 членів прислуги з королівської палати. Букенгемська палата опинилася раптом без світла і без опалу. Були спроби змінити страйкуючих добровольцями, але це до нічого не довело. Страйкуючі розставили всюди варти, які не допускають ні до палати ні до ніяких державних будинків страйкбрехерів. Провідники страйку заявляють, що вони тоді тільки відновлять працю, коли всіх звільнених їхніх товаришів приймуть назад до служби. Урядові чинники противляться тому домаганню.

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане редакція не відповідає.

Княжий дар. Грецька княжна Марія подарувала для французького географічного товариства величезну географічну бібліотеку, що складається з 50.000 томів. Бібліотеку одержала княжна у спадщині по свому батькові кн. Роландові Бонапарте. Він був на протязі 15 літ головою названого товариства.

Крадіж королівських дорогоцінностей. На днях вкрали невідомі злочинці дорогоцінности мекленбурської династії. В числі вкрадених дорогоцінностей находилася між иншим вендська корона, цілий ряд дорогоцінних орденів, дарунків инших суверенів і ціла маса цікавих річей.

Голос Леніна. Голос Леніна вдалося зберегти в дуже докладній грамофонній передачі. 20-го січня т. в. сокольницька радіостація передала дві промови Леніна: „Про комінтерн" і „Про середняків".

Коні для інституту Пастера. У французькій кавалерії йде тепер акція зменшення числа коней. Злищні коні будуть відіслані до інституту Пастера в Парижі. Інститут потребує в 1925 р. дуже богато коней для наукових дослідів. До коней ставить інститут дуже великі вимоги. Коні сивої масти і звичайної породи до експериментів не надаються. Вони повинні бути цілковито здорові, повні тіла і не норовисті. Призначення тих коней важке. З них добуватимуть лічничі сироватки.

‡ Посмертні згадки.

Евгенія з Барчинських Щепанюкова, жена гр. кат. пароха у Києві померла по тяжких муках дня 23. грудня м. р. у Києві. Покійна — гаряча патріотка — завзято ділила долю й недолю з своїм мужем від серпня 1918 р. у тому пеклі, яке переходили всі Кияне і то загнало її в могилу в 38. році життя. 1—1

ОПОВІСТКИ.

Український Наддніпрянський хор Д. Котка:
У вівторок 3. II. Підгайці.
У середу 4. II. Перемишляни.
У четвер 5. II. Перемишляни. 1230 11-?

Заходом українського правничого товариства у Львові відбудеться у вівторок дня 3. лютого 1925. год. 6. веч., саля Тов-а охорони дітей і опіки на молодю, вул. Бляхарська ч. 11. І. продовження відчиту судді д-ра Станислава Старосольського п. з. „Нове польське векселеве право".

Всенародне віче в церковно-народніх справах відбудеться у Львові в неділю, дня 8-го лютого 1925 в великій салі „Музичного Тов-а ім. Лисенка", вул. Шашкевича ч. 5. о год. 12-ій з полудня. Просимо численно явитись! За „Український церковно-народній Комітет": *д-р Юліян Романчук*, предсідник, *д-р Богдан Барвінський*, секретар.

Дрібні оголошення.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

За редакцію відповідає **О. Костик.**

З друкарні Видавничої Спілки „Діло". Львів, Ринок ч. 10